

***Putování po Číně
za 28 dní***

Anna Opatrná

Anna Opatrná

PUTOVÁNÍ
PO ČÍNĚ
ZA 28 DNÍ

1. vydání

Praha 2013

© Anna Opatrná

obálka a fotografie: © Anna Opatrná
vydalo nakladatelství Nuridius
Janovského 44, Praha 7-Holešovice 170 00
v roce 2013 jako svou 6.publikaci
www.e-nuridius.cz

vydání první
ISBN 978-80-87822-09-8 (online)
knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

Předmluva

Ještě před několika lety bych si nevěřícíně tukala na čelo, kdyby mi někdo řekl, že poletím do Číny. Nejen, že Čína pro mě byla daleká exotická země, ale také jsem k ní neměla žádný velký vztah. To se změnilo během mého půlročního pobytu ve Švédsku. V této zemi jsem se seznámila s dalšími zahraničními studenty z různých koutů světa, mimo jiné i s Číňankou Suinou a Japoncem Ryuem. Ani vlastně nevím pořádně proč, ale skoro při každém setkání naší buddy skupiny a tzv. pre-party se naše trojice uchýlila do ústraní. Společně jsme vedli nekonečné rozhovory o našich zemích a zvycích, o čínštině, japonštině a češtině a také o Švédech a švédské mentalitě. Pamatuju si, že každou chvíli došlo k nějakému zádrhelu, protože někdo něčemu nerozuměl. Každý měl trochu jinou anglickou výslovnost, takže jsme se někdy dost nadřeli, než se nám podařilo vyjádřit se tak, aby to pochopili i ostatní. A tehdy se zrodil můj nápad podívat se do Číny nebo do Japonska. Netušila jsem, že uběhne jen rok a tento sen se mi splní.

Po návratu ze Švédska se mi to ale jevilo jako neuskutečnitelná věc. Překážkou mi byly hlavně omezené a zpočátku nulové finance. Doted', když řeknu, že jsem byla v Číně, spousta lidí poznamená: „To muselo bejt strašně drahý. Kde jsi na to prosímtě vzala?“ Nezbyvá než každému začít vysvětlovat, že jsem

se nevydala do Číny jako turista, který spí v hotelích, užívá si all-inclusive nebo aspoň polopenzi, chodí se svou skupinkou a průvodkyní apod. Tahle varianta cestování pro mě nebyla reálná a vlastně jsem za to celkem ráda. Nezbyvalo než začít šetřit na letenku. Pouze letenka a vízum jsou nutné pro všechny cestovatele bez rozdílu. Japonsko jsem brzy zamítla, protože jsem zjistila, že se pohybuje v jiné cenové kategorii než Čína. Suina mi napsala nadšený e-mail, že se těší, až se setkáme. Jenže já jsem si přála pobýt v Číně delší dobu než jen pár dní, chtěla jsem navštívit další místa než jen Shenzhen, ve kterém Suina bydlí. Jak to jen udělat? V březnu tohoto roku se vše rozhodlo. Sdružení dobrovolných aktivit INEX vyvěsilo na svých stránkách seznam workcampů. Dala jsem vyhledat v seznamu Hongkong a Čínu a, světe, div se, našla jsem pár nabídek. Po delším pročítání jsem se rozhodla pro výuku angličtiny v Pekingu. Proč právě tento workcamp? Chtěla jsem si vyzkoušet učit malé děti, otestovat svoji angličtinu a prohlédnout si Peking. Další nabídky se týkaly především práce na polích a v lesích. To by mi samozřejmě vůbec nevadilo, nebýt extrémně vysokých teplot a všudypřítomných komárů, na které v popisu workcampu upozorňovali. Zkrátka a dobře mi workcamp v Pekingu připadal pohodlnější. Na druhou stranu to znamenalo, že z Pekingu musím urazit přes Čínu cestu dlouhou víc jak 2 000 kilometrů, abych se se Suinou v Shenzhenu mohla setkat.

K návštěvě města Suzhou mě inspirovala knížka Most před Dlouho řeku. A protože je Shanghai od Suzhou co by kamenem dohodil, rozjela jsem se i do tohoto nejlidnatějšího města v Číně.

V neposlední řadě mě před cestou ovlivnilo vyprávění mého kamaráda Marka, který se do Číny podíval o rok dříve než já. Uchvátily mě především jeho fotky Velké čínské zdi. Se zaujetím jsem si také přečetla knihu S malým báglem velkou Čínou. Jednou z hlavních myšlenek této knihy je skutečnost, že cestování bez cestovky, s báglem na zádech s sebou přináší velké dobrodružství. Já s tímto postřehem naprosto souhlasím. Jsem si stoprocentně jistá, že žádná cestovka by mi nepřipravila tak jedinečný a adrenalinový program, jaký jsem tam zažila.

Čína (4. 7. – 2. 8. 2013)

Deníček

Peking

4. a 5. července

Odlet proběhl celkem rychle. Dala jsem si zabalit krosnu do průhledného svačínového obalu a nesla jsem ji jako miminko. Na sedačkách na letišti jsme s mamkou uviděly paní, která si s sebou na cesty bere králíčka. Měl sklopené uši a skoro vůbec se nehýbal.

Do Curychu to trvalo jen chvilku. V letadle byla ještě spousta Čechů. Pak jsem ale přestoupila na gate, ze které mělo odlétat letadlo do Pekingu. (Ještěže jsem se zeptala, změnili číslo gatu.) Tam jsem byla už jen jedna z mála Evropanů. Poznala jsem před sebou jeden český pár, který letěl taky do Číny. Jinak bylo letadlo z 97% jen samí Číňané. Letěli jsme obrovským speciálem - airbusem. Spočítala jsem, že se tam vejde tak 400 lidí. Na konci obou letů jsme dostali čokoládu. Výborná, mňam!

Let do Pekingu trval 9,5 hodiny. Kromě posledních dvou hodin se to dalo snést. Měli jsme každý svou deku, polštářek a sluchátka. Poslouchala jsem nejdřív různé švýcarské interprety, pak jednu metalovou skupinu a rock. Po jídle a poté, co nám "zhasli" jsem

přeladila na klasiku (Brahms, Bach a Verdi). A nakonec Nightwish. Dostali jsme oběd, kuřecí řízečky a nudle, a pak rovnou snídani. Pozoruhodné pro mě bylo to, že všichni Asiati nejedli sýr. Všichni ho nechali na okraji. A přitom byl tak dobrý! Bylo to zvláštní. Ve 4 hodiny odpoledne našeho času letušky poručily zavřít všechna okýnka a dodržoval se noční klid, protože v Číně byla tou dobou noc. Mně to ale nedalo a pořád jsem sledovala, kudy letíme. Občas dávali i info o městech, nad kterými prolétáme (nebo kolem nich). Překvapilo mě, že o Mongolsku a jeho Ulánbátaru se nezminili. Určitě má přeci taky svoje krásy, ne? No ale nebýt toho hezkého letušáka, který mě obsluhoval, tak bych ty poslední dvě hodiny letu asi nepřežila. Najednou se mi udělalo děsně špatně. V břiše mě to tlačilo, měla jsem úplné křeče...

A toto pokračovalo i po přistání, byla jsem tak ráda, že už jsem venku z letadla. Odběhla jsem na nejbližší záchod, ale nijak se mi neulevilo. Našla jsem svůj batoh, který v pořádku dorazil a sedla si na lavičku u infocentra. Když jsem vypila nápoj z aloe vera, tak se mi trochu ulevilo. Psala jsem esemesku jedné holce z organizace Sunshine volunteer, kde že mě to vyzvednou, ale nic. Čekala jsem hodinu na odpověď a pak napsala té druhé dívce ze Sunshine volunteer. Mám prý přijet až k univerzitě, ony mě vyzvednou až u brány. Podle infosheetu mě ale měly vyzvednout už na autobusové zastávce. Tak jsem se musela vydat na cestu sama, nejhorší bylo, že se mi

zase začalo dělat špatně. Paní u infa nebyla moc vstřícná a peníze jsem si nakonec vyměnila v automatu jedné banky. Pak jsem si koupila jízdenku na Airport express, uvnitř se na mě všichni dívali. Viděla jsem tam ještě jednoho bělocha, jinak samí Asiati. Ze začátku jsem nepochopila, jak ten vlak jezdí. Ptala jsem se kohosi, kdy je ta stanice, na které mám vystupovat, mírně jsem zpanikařila na jedné zastávce, ale nakonec se mi podařilo vystoupit správně. Lidé dělali, že nerozumí, nebo fakt nevěděli, nebo nevím. Ale pak jsem narazila na jednu paní a ta mi poradila a uklidnila mě. Cestou z letiště mě šokovala políčka a lidi uprostřed záhonů, kteří okopávali nějaké plodiny. Normálně kousek od výškových budov a paneláků. Měli tam i zaparkovaná kola. Ta půda nevypadala nějak úrodně, ale snad byl opak pravdou. Někde to byla jen ztvrdlá hlína.

Ve vlaku mě děsně štvala klimatizace, z toho mi taky nebylo dobře. Děsná kosa! Pak jsem si koupila lístek na metro - modrá linka. Stanice, kde jsem měla vystoupit se jmenovala Jingsong. Vagóny byly nacpané k prasknutí. Divila jsem se, že jsem se tam ještě vešla. Číňani se na mě nedívali asi moc dobře, ale oni by se na mě dívali s báglem i bez báglu... Myslím, že je to jedno. Než jsem pochopila, že se jízdenka na metro vrací zpět do turniketu, tak to byla taky doba. Z metra jsem vyšla na rušnou ulici, kde bylo děsné vedro. Myslím, že jsem trefila správný východ. Jenže kde jsou zastávky? Na ulici jezdili lidé na různých kárákách, kolech, v autech, v busech. Našla

jsem zastávku, ze které údajně jezdil jeden bus k nám na univerzitu. Jenže, když jsem na něj počkala a zeptala se řidiče, jestli jede k univerzitě, tak zakroutil hlavou i rukou. Vyšla jsem tedy zase ven. Napadlo mě, že stojím v blbém směru. S odhodláním jsem přešla širokou rušnou silnici a vydala se k zastávce na protější straně. Tam čekali lidé. Umírala jsem žízní. Už jsem to nevydržela a zeptala jsem se jednoho muže. Tentokrát jsem mu ukázala papír s čínskými znaky a on pochopil. Prý je to na druhé straně! Takže jsem zase hledala přechod na druhou stranu, to už jsem to nemohla vydržet a koupila si u jedné babky pití. Kdo ví, jestli to ve skutečnosti nebylo s bělošskou přirážkou. V čínských penězích jsem se taky ještě dosud nevyznala, takže bůh ví, jestli mi vrátila správně. Řidič po příjezdu autobusu na druhé straně prohlídl můj papír se znaky, který jsem mu podstrčila a souhlasně zakýval hlavou. Lístek se tu kupuje u speciální paní, která sedí uprostřed busu. Poprosila jsem ji, aby mi řekla, až bude zastávka Technická univerzita. Všechno totiž hlásili jen v čínštině a znaky na tabuli byly taky jen v čínštině. Plánek zastávek byl navíc dost daleko ode mě. Vystoupila jsem, ale teď kde je univerzita? Nalevo a napravo to vypadalo úplně stejně. Zeptala jsem se jednoho chlápka, který mi tak nějak neurčitě naznačil, že za rohem. Za rohem to na univerzitu moc nevypadalo, ale aspoň jsem našla budovu s nápisem International student dormitory. Tam jsem došla a zeptala se na to, jestli jsem na

správné adrese. Samozřejmě, že tam nikdo neuměl anglicky, ale paní zavolala na čísla, která jsem měla v poznámkách a dvě dívky - organizátorky si pro mě přišly. Byla jsem vlastně správně, akorát areál univerzity je tak veliký, že jsem narazila na jinou budovu. Ty dvě dívky byly moc sympatické. Když jsme došly na lávku, začal jedné z nich zvonit mobil. Jaké překvapení, když to byla taky Češka - druhá dobrovolnice. Číňanka mi předala telefon a já jsem jí začala vysvětlovat, jak se sem má dostat. Číňanky mě pak dovedly skrz dlouhý areál na naše místo. Usedla jsem na postel celá šťastná. Daly mi vodu a já asi hodinu relaxovala.

Pak přijela Češka Katka a naše vedoucí nám ukázaly sprchy (veřejné sprchy). Budovy jsou tu ošuntělé, sprchy hodně jednoduché, obrovské, bez žádného soukromí a klouže to tam. Ale myslím, že jako workcampová sprcha to absolutně stačilo. Být to sprchy na delší pobyt, tak by mi to asi moc nevyhovovalo. Pak jsme čekali na další dobrovolníky, povídali si s našima vedoucíma a jedna z nich mi ukazovala, jak se píše mé jméno v čínských znacích. Mezitím přijela Jessica z Kanady a pak Edo z Indonésie. To čekání bylo celkem dlouhé, a tak jsem si odbíhala odpočinout na postel. Nakonec jsme si pustili film Chinese Zodiac, při kterém jsem asi tak třicetkrát usnula. Ale říkala jsem si, že to nesmím vzdát. Musím se přizpůsobit změně času. Ten film byl takový akční, hodně se tam bojovalo.

Pak jsme šli na večeři, ale mně tou dobou bylo fakt blbě, a tak jsem pořád hledala místo, kam se případně vyzvracet. Žel ani zvracet nešlo, jak jsem později zjistila. A tak jsem si objednala jen porci suché rýže, což byl ze začátku docela problém obstarat (rýže samotná se normálně nepodává). Byla to studentská menza a docela mi bylo líto, že nemůžu ochutnat něco čínského. Taky jsem pořád pila, tipuju, že jsem ten den vypila 4 litry.

Po večeři jsme šli na kolej, ale já se hned odebrala do postele. Ostatní se šli ještě na chvíli projít. Dobrovolníků je nás celkem osm. Marko z Itálie, Edo z Indonésie, Jessica z Kanady, my dvě Češky a tři čínské dobrovolnice - Chen, Aria a Li. Ulehla jsem a bylo 19:35 místního času. Vedro, že jsem byla skoro celá ze spacáku venku.

6. červenec

Nikdo mě neprobudil, ale uslyšela jsem šramot a pak mi Katka řekla, že je čas vstávat. A tak jsem se pomalu probírala. Překvapilo mě, že bylo brzy ráno - 7 hodin. Prý se půjde na trh a na snídani. Návštěva trhu pro mě byla úžasným zážitkem. Tolik ovoce a zeleniny, které jsem nikdy předtím neviděla. Jeden zelený sladký plod jsem ochutnala, trochu jak meloun, trochu jak mango. Jméno si nepamatuju. Líbilo se mi, jak to tam vonělo. Na zemi teda ale špína a splašky. Všude spousta lidí a motocyklů, kol a rikš, které se proplétaly uprostřed davu. Všude je slyšet breptání, velkej hluk. Edo se mě ptal, jestli jsem někdy jedla mangostan. Prý je moc dobrý, ale vypadá celkem nevábne. Snad ho někdy ochutnám. Navštívili jsme blízký zverimex, kde jsem litovala pejsky v mini klecích. Řeku, kterou jsme přecházeli jsem přes odpadky a špínu skoro neviděla. Přesto tam seděl jeden rybář a chytal ryby!

Na snídani jsme nakonec zašli zase do menzy (tentokrát do jiné), netušila jsem, co si dát. Ukázala jsem na jeden „šáteček“ a na jednu placku. Pak mi dali do ruky teplé sójové mléko. Z šátečku, který vypadal jako smažená ryba se vyklubala kobliha bez náplně, placka mi připadala trochu jak škvarková. Tahle ale byla se sezamem. Všechno bylo děsně mastné. Překvapilo mě, že i tohle jídlo se jí hůlkama. Prostě se nechtějí umazat. Po snídani jsme měli odpočinek, pod okny nám křičeli vojáci.

Všichni kluci a některé holky tu mají výcvik. Bylo jich strašně moc. Mají uniformy a když jsem je sledovala, docela se mi tajil dech. Všichni ustrnuli ve stejném pohybu. Vojáky jsme potkávali i cestou z menzy, stáli v řadách na hřišti, prostě všude. Duo mi říkal, že každý má výcvik jinak dlouhý, on měl zatím jen 14tídení. Prý si osvojil základní znalosti, vyzkoušel si, jaké je to mít zbraň v ruce. A každý voják má jeden cvičný výstřel.

Dopoledne jsem psala e-mail domů, hrála UNO a čínské piškvorky. Má dorazit ještě jeden dobrovolník z Itálie, ale nevíme, kdy a jestli vůbec dorazí. Chvilí jsem psala deník a pak jsme šli na oběd. Už mi bylo celkem dobře, a tak jsem si objednala palačinku, ale to jsem ještě netušila, že bude pálit. Naštěstí mi pak Duo přinesl rýži s rajčatovou omáčkou a s vajíčkem. To mělo nasládlou chuť. Jenže co s hůlkama? Moc mi to nešlo. Nakonec mě to učila Katka! Nechápu, jak to, že to ovládá. Prý ji to naučili v sushi restauraci. Když jsem viděla, že všichni dojedli a čeká se jen na mě, vzdala jsem to a vzala jsem si lžici. Zbytek palačinky jsem si dala do pytlíku a do ledničky.

Po obědě a krátké pauze jsme se vydali prozkoumat hutongy - tradiční čínské domy. Jeli jsme autobusem a pak i metrem. Jízdné nám zaplatili vedoucí. Později jsme dostali kartičku, ze které se nám při každé cestě odečítaly peníze. Doprava v Pekingu je hodně levná. Jedna cesta busem stojí 0,4 CNY a metro

2 CNY. Vedoucí nám taky koupili naše oblíbené pití. Já si řekla o ledový čaj. Musím říct, že chutná úplně jinak než český ledový čaj. Ten čínský není vůbec slazený a jsou v něm víc cítit ty zelené lístky. Duo přesně věděl, kde ta čtvrť hutongů je. Prošli jsme Luogu Lane, kde nám nad hlavami visely lampiónky. Moc se mi líbila ta kombinace zelené stromy a červené lampióny. V domečkách byly různé obchody. Prodávali tam pohledy, vějíře, další suvenýry apod. Mezi lidmi se proplétali muži na spešl vozících pro dva pasažéry. Kličkovali uličkami a já se divila, jak to zvládají. Občas jsme se někde zastavili, takže jsme šli pomalým tempem, ale až na jednu výjimku jsme se navzájem neztratili. Pak jsme se nechali vyfotit u takového chlápka v černém. My Češky nechtěly, ale Číňanům prostě nedošlo, že za to ten muž bude chtít peníze. A taky že chtěl. Ten chlápek se mi vůbec nelíbil. Zbytečně vyhozené peníze. Pak jsme zamířili do kolmé uličky (hutongy jsou hodně rozsáhlé). Tam měli prodejci svoje zboží rozložené na chodníku. Holky si tam koupily gumičku do vlasů a já nakonec vějíř. Bylo mi totiž vedro. Jak jsme tak procházeli, občas jsme potkali nějakého bělocha. Bylo mi líto chlupatých koťátek, které drželi v mini klecích, sotva dýchala. A taky jsem zahlédla tři psíky na prknech. Snad je prodávali jako mazlíčky, ne na jídlo. Pak jsem spatřila červy a kobylinky napíchnuté na špejli. Aria mi ale říkala, že tohle v Pekingu normálně nejedí. Že jí to prý nechutná! Došli jsme až do čtvrti Schichai, kde je úžasné

jezero. Lidi tam jezdili na lodičkách a někteří se tam i koupali. To bych asi neriskovala, v jezeře plavaly různé odpadky. Šli jsme dál podél jezera, kde byly luxusní restaurace a viděli jsme, že někdo pouští dlouhého draka. Došli jsme až k bráně a pak jsem kousek odtamtud spatřila infocentrum. Rozběhla jsem se pro mapu a hned do taxíku. Už jsme měli zpoždění. V jedné restauraci pro nás totiž přichystali welcome dinner s učitelem angličtiny. To bylo potřetí v životě, co jsem jela taxíkem. Stálo nás to v přepočtu celkem asi 90 Kč. Jeli jsme tak 15 minut a využili dvě auta.

Zavezli nás do jedné z údajně nejlepších restaurací v Pekingu, kde prý dělají hot pot. Seděli jsme u stolu a uprostřed byl kotlík rozdělený na půlku. Jedna půlka pálila a plavalo v ní skutečné maso, druhá půlka byla jemná a dávalo se do ní tofu. Mně nejvíc chutnaly sezamové koule, ale v puse se to lepilo jako žvýkačka a bylo to trochu nasládlé. Taky mi hodně chutnala okurka. Katka se mi opět snažila vysvětlit, jak jíst hůlkama, ale se střídavým úspěchem. Některá sousta pěkně kloužou a nejde je uchopit. Pijeme při tom čínský čaj a taky kolu. Je děsné vedro, a tak vytahuju svůj vějíř. Krásně ho tu využiju. Jíme maso, ale já jsem za krátkou chvíli plná. Už prostě nemůžu. Obdivuju ty Číňanky, že do sebe ládují takové porce a jsou pořád hubené. A taky to, že ty holky jedí tu pálivou část v kotlíku. Já ochutnala maličko a pálila mě huba děsně.

Každopádně to byl velmi zajímavý zážitek. Když jsme odcházeli, dole čekalo na volný stůl asi tak 25 lidí. Uff. Vyšli jsme ven, kde foukal mírný vánek. Díky za něj. U vchodu mě zaujaly boty v ledničce ;-). Prošli jsme nočním Pekingem kolem svítících obchoďáků, pána s dvěma raketami a dvěma míčky. Říkalo se tomu tai chi ball. Zkusila jsem si to taky, pán mi půjčil svoje nářadí, ale míčky mi samozřejmě spadly (teda jen jeden). Cílem je míček udržet na raketě a raketou otáčet sem a tam (i vzhůru nohama). Taky jsme potkali chlapečka s větracími kalhotami. Později jsem viděla podobnou módu u všech batolat. Kalhoty usnadňují rodičům přebalování. Praktické, ale pro mě nezvyk. Míjeli jsme rušnou ulici, kde obchodníci ještě nabízeli svoje zboží a jejich děti spaly na silnici na kusu papíru. Pak jsme dorazili k nějakému knihkupectví, kde jsme strávili děsně dlouhou dobu. Nevím proč, ale nebavilo mě to tam. A taky mě hodně bolely nohy. Pak jsme se vydali zpět na metro a busem na univerzitu. U knihkupectví jsme narazili na otravnou holčičku, která nám nabízela kytky a chtěla za ně sladkosti. Kolik jí mohlo být? Tak tři? Pak jsme potkali několik bělochů, většinou v doprovodu jejich čínského partnera, nebo to byli turisté či byznysmeni.